

3. COMUNITATS AUTÒNOMES

3.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA

A cura de Joan Subirats

Llei 3/1986, de 15 de maig, per la qual es regula el procediment de creació de comarques en el Principat d'Astúries

La promulgació de la Llei de Bases de Règim Local sembla desbloquejar la problemàtica de l'organització territorial de les diferents Comunitats Autònomes. Prèviament, la distribució de competències de caràcter legislatiu en l'àmbit de l'organització local entre l'Estat i les Comunitats Autònomes operada en termes de legislació bàsica-legislació de desenvolupament i la interpretació del terme *bases* pel Tribunal Constitucional havia significat la paralització de les reformes en l'organització territorial que la creació i posada en funcionament de les Comunitats Autònomes requeria si es volia adequar l'estructura administrativa a la nova realitat político-organitzativa. La Llei de Bases de Règim Local sembla haver eliminat una incògnita en definir el marc de la legislació autonòmica.

El caràcter uniprovincial de la Comunitat Autònoma d'Astúries comportà la desaparició de la Diputació com a ens local i l'estructuració territorial del Principat en municipis (denominats «concejo») i comarques. Ara bé, las comarques com a ens local no existien en aquell moment.

La llei que ara ressenyem és de caràcter procedimental. La comarca es configura com a ens local de caràcter supramunicipal però, en establir-se una reserva de llei per a la creació d'aquests ens, serà l'esmentada disposició fundacional la seva

norma bàsica i l'instrument normatiu que regularà l'organització i funcionament de cada comarca.

El principi inspirador del procediment de creació de les comarques és la voluntarietat i per tant la llei es limita a determinar els òrgans, persones o ens que poden iniciar el procediment, els requisits i forma de la iniciativa així com el procediment d'elaboració del projecte de llei. La iniciativa no sols correspon als Plens dels ajuntaments, que l'hauran d'exercir amb el vot favorable de la majoria absoluta dels seus membres, sinó que es reconeix també la possibilitat que els veïns d'algun o alguns dels municipis que hagin d'integrar-se en la comarca exerceixin el dret de petició; petició que haurà de ser subscripta pel cinquanta per cent dels qui figurin com a veïns en els padrons d'habitans del municipi del qual hagi sortit la iniciativa. El principi de voluntarietat es plasma també en admetre la possibilitat d'un veto per una majoria qualificada dels altres ajuntaments implicats en el futur ens. Els ajuntaments que no hagin participat en la iniciativa i en canvi estiguin situats en l'àrea que es considera idònia per a la institucionalització de la comarca, tenen un termini d'un mes per pronunciar-se al respecte. La petició de creació d'una comarca s'haurà d'acompanyar d'un estudi que raoni i justifiqui

la necessitat i conveniència de la creació d'un nou ens local. És destacable que es consideri convenient justificar de manera documentada la necessitat de creació d'una nova Administració i no es presumeixi que tota petició, pel sol fet de realitzar-se, és vàlida. En l'àmbit organitzatiu les meres presumpcions no semblen el més adequat per aconseguir un eficaç funcionament de l'Administració pública, sobretot quan la pretensió verbalitzada és la millora en la prestació dels serveis.

La voluntarietat s'estén a la denominació de la comarca, la delimitació territorial del seu àmbit, la capçalera i seu dels òrgans comarcals i la relació de serveis susceptibles de ser gestionats en l'àmbit comarcal. La Llei preveu la possibilitat de substitució dels òrgans municipals per part de l'Administració regional en l'elaboració de l'estudi de viabilitat. Aquesta fase prèvia acaba amb una resolució del Consell de Govern de la Comunitat Autònoma que s'haurà de pronunciar sobre la viabilitat de la creació de l'ens comarcal i redactar un avantprojecte de llei que serà sotmès al tràmit d'informació pública durant el termini de dos mesos. D'acord amb les diferents al·legacions efectuades es procedirà a redactar i aprovar el corresponent projecte de llei que s'haurà de remetre a l'òrgan legislatiu, és a dir, a la Junta General.

La regulació de les diferents fases d'aquest procediment sembla inspirada en la regulació del plantejament urbanístic previst en la Llei del Sòl. Ara bé, en el supòsit esmentat es tracta de l'ordenació d'un procediment de caràcter administratiu, el resultat del qual és una disposició de naturalesa reglamentària, en canvi, la Llei que ara comentem regula un procediment de caràcter complex, el resultat final del qual no és competència d'una Administració pública sinó del Parlament. Aquest no està vinculat per les

previsions establertes en la Llei 3/1986 que són un mandat per conformar l'actuació de les diferents Administracions en presència, i solament és susceptible de control judicial l'activitat administrativa si no s'adequa a les disposicions legals i, si el fruit de les diferents intervencions no condueix finalment a un producte de naturalesa legal, al resultat que en principi preveu la llei. Si el final del procediment és el previst i s'elabora un projecte de llei, aleshores la Junta General no està subjecta a la llei que ella mateixa prèviament ha elaborat en virtut dels principis bàsics que regulen la producció normativa. La Llei 3/1986 sembla caracteritzar el pronunciament que necessàriament ha d'emetre el Consell de Govern amb una forma més pròpia d'un òrgan de naturalesa merament administrativa que d'un òrgan de naturalesa política. La decisió del Consell de Govern s'ha de centrar en la «viabilitat» o no de la creació de la comarca, terme que es pot entendre que no tan sols inclou consideracions de caràcter tècnic, sinó també raons d'oportunitat, aquesta última accepció semblaria més adequada a la seva naturalesa d'òrgan de govern del Principat. En el supòsit de considerar inviable el projecte s'haurà de posar en coneixement de la Junta General perquè aquesta prengui la decisió definitiva; pronunciament que en cas de ser favorable obligarà l'executiu a redactar un projecte de llei.

La possibilitat que la Junta General substitueixi, encara que de forma excepcional, la iniciativa local és una mica sorprenent i no sembla gaire adequada a les funcions característiques d'un òrgan legislatiu. Potser s'estava pensant en l'anterior configuració institucional del territori asturià com a ens local. En tractar-se d'una Comunitat Autònoma uniprovincial, la Diputació com a ens de govern de la província es dissolgué i la seva administració s'integrà en l'Administració au-

tonòmica (art. 9.2. Procés Autonòmic). Segons que disposa expressament la Llei del Procés Autonòmic, la Comunitat Autònoma, uniprovincial, adquireix aleshores el caràcter de Corporació representativa en el sentit indicat en l'art. 141.2.c.; disposició legal que semblava destinada a cobrir merament la constitucionalitat de la desaparició de les Diputacions esmentades sense cap altra mena de conseqüència. Potser per això, es preveu aquesta substitució, tradicionalment acceptada però sempre en l'àmbit de la prestació de serveis. La tècnica substitutòria no sembla gaire escaient quan l'acte que cal substituir té un important contingut de naturalesa política. Que el mecanisme no és l'ídoni, es veu quan a continuació la Llei preveu que a l'exercici d'aquesta facultat d'iniciativa s'hi puguin oposar un nombre qualificat d'ajuntaments. Potser calia haver dissenyat un altre procediment per aquest cas excepcional, en què els ajuntaments tinguessin dret a un tràmit d'audiència però no poguessin parilitzar una decisió adoptada per l'òrgan que representa el poble asturià (art. 23.1.E.A. Ast). És problemàtic que unes Administracions locals, representatives d'interessos necessàriament circumscrits a una part del territori de la Comunitat Autònoma, puguin objectar i contrariar (amb eficàcia jurídica) l'òrgan que determina l'orientació política general del Principat.

Finalment la Llei preveu el contingut mínim de les futures lleis de creació de comarques; disposició de caràcter més aviat orientatiu destinada a dissenyar el marc en el qual haurà de projectar-se la iniciativa institucional o dels veïns. Les previsions són mínimes i es limiten als elements bàsics de tota Administració de caràcter territorial: delimitació del territori, determinació de les competències, composició i funcionament dels òrgans de govern (es preveu l'existència d'un Consell comarcal, d'elecció indirecta i de caràcter proporcional i una Presidència col·legiada), els recursos econòmics i la fixació de la capital comarcal.

El projecte de comarca dissenyat per la Llei sembla la resposta al minifundisme municipal i a la necessitat de disposar d'un marc territorial idoni per a la prestació de determinats serveis, adequat funcionalment per coordinar serveis municipals i gestionar serveis autonòmics per delegació, tot presentant la unitat de participació política i representació d'interessos locals que és actualment la funció primordial del municipi com a unitat bàsica de l'organització territorial. L'eficàcia en la prestació de serveis i la participació política apareixen així com les dues facetes de l'Estat social i democràtic de Dret.

ELISENDA MALARET

Llei 4/1986, de 4 de juny, d'Hisenda de la Comunitat Autònoma d'Aragó

La llei objecte de comentari té com a finalitat immediata la regulació de l'activitat financera de la Comunitat Autònoma d'Aragó. En efecte, un cop finalitzat el disseny del sistema que consagrava la descentralització de l'activitat financera de l'Estat, basat en els principis de solidaritat i suficiència, i un cop completat

el traspàs dels serveis corresponents a les competències fixades a la Comunitat Autònoma per mitjà del seu Estatut, calia procedir a la regulació de la seva Hisenda, a fi d'adequar-la a les circumstàncies específiques pròpies, recollint les regles i els principis que són expressió de l'ordenament jurídic-financer obligat en tot

Estat de Dret, de tal manera que les relacions econòmiques i financeres s'integrin en aquest ordre jurídic que serveixi de marc per tal que la Hisenda Autònoma sigui l'instrument operatiu per a aconseguir l'eficàcia de les activitats que haurà de desenvolupar la Comunitat i per a la utilització correcta dels mitjans que la constitueixen.

La llei conté un títol preliminar i sis títols que comprenen cada una de les matèries que en són objecte. En el títol preliminar hi ha recollits els principis generals que han de dirigir l'exercici de l'activitat financera consagrats en la Constitució, com ara el principi de legalitat, eficàcia i economia. Juntament amb aquests, la llei se situa davant el fenomen financer confirmant principis tradicionals de la Hisenda, com són el pressupost anual, la unitat de caixa, d'intervenció en totes les operacions de contingut econòmic i de comptabilitat i rendició de comptes. S'hi defineix el contingut de la Hisenda de la Comunitat i s'hi estableix l'ordre normatiu al qual se sotmet la seva activitat econòmico-financera. S'hi regulen, alhora, els organismes autònoms, les institucions i les empreses que es creen al si de la Comunitat, la submissió dels quals a aquesta normativa obeeix al caràcter públic dels fons que puguin manejar.

El títol primer regula els drets i les obligacions que formen l'haver de la Hisenda. El títol segon regula el pressupost i n'analitza cadascuna de les fases: elaboració, aprovació i execució, i també s'hi recullen les normes aplicables als organismes i les empreses. Hi són sancionats els principis d'unitat, universalitat, anualitat i especialitat pressupostària que faciliten la coordinació amb els Pressupostos Generals de l'Estat. També s'hi regula el caràcter dels crèdits pressupostaris i les modificacions que s'hi puguin produir, tenint en compte els requeri-

ments de l'activitat realitzada. S'hi expressen detalladament les fases del procediment d'execució i liquidació del pressupost, i aquesta darrera es fa coincidir amb l'any natural corresponent que així s'identifica amb el període a què es refereix la comptabilitat pública. A més, el títol segon conté les normes necessàries per al funcionament dels organismes autònoms de caràcter industrial, comercial, financer o anàleg, com també de les empreses que es puguin crear o d'aquelles on la participació directa o indirecta sigui majoritària. S'hi fa una regulació flexible que permeti disposar d'un coneixement precís sobre la realitat econòmica dels organismes esmentats i aconseguir una certa homogeneïtzació entre el tractament pressupostari i el comptable.

El títol tercer té com a objectiu la intervenció i la comptabilitat, i regula la funció de control intern i la comptabilitat en tant que instrument necessari per a la gestió administrativa i per a facilitar la informació que calgui per a la presa de possessions en matèria econòmico-financera. Pel que fa a la funció interventora, s'hi inclouen noves tècniques de control, i en relació amb la comptabilitat, s'hi estableixen les directrius necessàries per a l'adequada comptabilització de les operacions realitzades per la Comunitat i per a la formació del compte general que se subjecta al control de les Corts d'Aragó i al Tribunal de Comptes.

El títol quart regula la Tresoreria de la Comunitat Autònoma. La Tresoreria és única i per tant comprèn tots els recursos de la Comunitat. S'hi expressen les seves funcions i s'hi determinen els mitjans d'ingrés i pagament i, a més, hi són regulats les operacions financeres que es puguin concertar i els avançaments que es puguin autoritzar. Queda constituïda la Caixa de Dipòsits i els avals s'hi configuren com l'única forma de garantia i s'hi assenyalen els supòsits i les condi-

cions en què la Comunitat els podrà prestar.

L'objectiu del títol cinquè és la regulació de l'endeutament en la seva forma i destinació, fent distinció de les operacions destinades a cobrir necessitats transitòries de Tresoreria de totes aquelles que s'han de sotmetre al principi de legalitat i s'han de destinar a la realització de despeses d'inversió.

Per acabar, el títol sisè regula el règim

de responsabilitats amb uns principis similars als que la Llei General Pressupostària estableix, i hi inclou les disposicions relatives a les responsabilitats en què poden incórrer les autoritats i els funcionaris per accions o omissions culpables, sempre que produeixin un perjudici econòmic a la Hisenda de la Comunitat Autònoma.

M. DOLORES ARIAS ABELLÁN

Llei 6/1986, de 6 de juny, reguladora de les relacions entre la Comunitat de Castella i Lleó i les Entitats Locals

Tant la Constitució com posteriorment els Estatuts d'Autonomia feien referència, en determinar el repartiment de competències, al «règim local». Aquesta referència comporta la necessitat de considerar el règim local sigui quin sigui el seu contingut i la seva naturalesa, com una matèria; caràcter reconegut pel propi Tribunal Constitucional, que es refereix a «la matèria règim local» com a títol competencial (S.T.C. 5 de desembre 1984). La Llei de Bases de Règim Local, de 2 d'abril de 1985, ha significat l'acolliment per part de la legislació d'unes propostes doctrinals que comporten una sensible reducció de les competències autonòmiques pel que fa al règim local. Disminució que s'opera amb el joc de diverses tècniques. Per una banda, es recull la tesi de la «garantia institucional» (utilitzada pel T.C. en la seva sentència de 28 de juliol 1981), però no configurada com a límit davant de qualsevol legislador ordinari, sinó que es converteix en criteri d'atribució de competències en habilitar el legislador estatal per fixar no solament els principis en matèria d'organització sinó per a realitzar-ne una regulació quasi completa. La Llei de Bases és un reflex de la tesi importada de l'orde-

nament federal alemany que considera inexistent el règim local com a matèria. El règim local queda així reduït a qüestions organitzatives, en tot el que fa referència a l'estructura, organització i funcionament dels ens locals i a les relacions interadministratives. Els altres elements que incideixen en l'àmbit local formen part d'altres matèries, s'emmarquen en un sector d'activitat material i, per tant, el títol que habilita la seva regulació és el que cal utilitzar per atribuir les competències als ens locals. Ara bé, si en principi és el titular de l'àmbit material corresponent el qui ha de regular les competències locals en aquest sector d'activitats, el joc del principi de la «garantia institucional» tal com l'ha entès la Llei de Bases, comporta que sigui sempre una funció estatal la de determinar el mínim de competències locals.

Aquesta breu introducció era necessària per entendre les característiques de les primeres lleis autonòmiques que regulen determinats aspectes del règim local. Tant la llei asturiana (lleï reguladora del procediment de creació de les comarques) com aquesta llei que ara comentem fan referència a les relacions entre ens locals i Comunitat Autònoma, en un cas en

un aspecte molt limitat, en aquest últim de forma més àmplia. Es tracta de lleis que estableixen uns principis ordenadors, uns principis generals.

La llei que ara ressenyem desenvolupa les previsions estatutàries. L'art. 20 de l'E.A.C. i L. estableix que la gestió ordinària dels serveis perifèrics de l'Administració autonòmica es realitzarà per mitjà de les Diputacions provincials, d'acord amb allò establert en una llei que regularà els mecanismes de direcció i control. La Llei 6/1986 opta per la tècnica de la delegació per complir el mandat estatutari. La delegació es defineix com a transferència de l'exercici de funcions, però sense que les Entitats locals n'assumeixin la titularitat. La delegació, haurà de ser aprovada per Decret de la Junta, prèvia la seva elaboració per una Comissió conjunta Administració autonòmica-Ens local interessat. En el cas que la delegació es faci en benefici de les Diputacions provincials, s'haurà de realitzar conjuntament i serà necessària l'acceptació d'aquestes. La Llei 6/1986 tipifica les facultats de direcció i control: emissió d'instruccions tècniques, elaboració de programes i directrius sobre la gestió de les funcions delegades, sol·licitud d'informació, resolució de recursos d'alçada i revisió d'ofici i, finalment, la possibilitat de revocar la delegació o substituir l'ens local, amb els requeriments previs corresponents. Més que una substitució total d'òrgans es preveu la possibilitat de donar ordres vinculants al personal que gestioni el servei. L'ens local té l'obligació de presentar semestralment una memòria de la gestió i l'estat d'ingressos i despeses. Es preveu la constitució d'unes Comissions de seguiment, de composició paritària Administració autonòmica-Ens local respectivament.

L'art. 20.3.E.A.C. i L. preveu, a part de la possibilitat de delegar, la de transferir les competències de la Comunitat Autònoma a les Diputacions provincials i

a d'altres Corporacions locals. La transferència s'haurà de realitzar mitjançant les lleis sectorials, l'únic principi que estableix la Llei 6/1986 és que quan es faci en benefici de les Diputacions s'efectui conjuntament. Es preveu la creació d'un Consell de Cooperació format paritàriament per l'Administració autonòmica i les Diputacions provincials, amb funcions de caràcter assessor: la proposta de directrius i programes per incloure en els plans autonòmics i l'informe dels plans provincials, així com l'informe de les disposicions de delegació o transferència.

El títol V de la Llei 6/1986 regula dos tipus de relacions interadministratives: les relacions de cooperació i les relacions de coordinació. Encara que aquest apartat de la llei s'encapçali amb el terme coordinació, en l'art. 22 es dissenyen els elements essencials de l'instrument per excel·lència de les relacions cooperatives: el conveni. La cooperació significa l'exercici conjunt de les competències atribuïdes per l'ordenament de forma separada i pressuposa la voluntarietat dels ens implicats en aquest exercici mancomunat. En canvi, la coordinació significa una tècnica diferent de relacionar dues instàncies territorials dotades d'autonomia per a la gestió dels respectius interessos. La coordinació es pot entendre com a possibilitat d'establir un determinat procediment per a l'exercici de les competències afectades, o bé que a aquesta facultat s'afegeixi el poder de direcció, aleshores l'impacte sobre l'autonomia dels ens serà diferent.

L'art. 20.3.E.A.C. i L. preveu la possibilitat que la Comunitat Autònoma coordini les funcions de les Diputacions provincials que siguin d'interès general comunitari. Reconeixement que potser no era necessari, però serveix per explicitar la diferent posició institucional de la Comunitat Autònoma i dels ens locals, sobretot en un territori en què, malgrat el passat històric, la constitució

de la Comunitat Autònoma fou problemàtica a causa del pes de determinats localismes provincials. La tècnica escollida per instrumentar les directrius i orientacions és la planificació sectorial, plans, aprovats per Decret de la Junta de Castella i Lleó, que hauran de determinar els objectius i prioritats, així com preveure els instruments orgànics i funcionals escaients. La Llei opta, per tant, per la conceptualització de la coordinació en sentit ampli, incloent-hi poders de direcció, facultat que és reforçada amb la previsió de sanció per incompliment, en el cas que afecti competències assumides per la

Comunitat Autònoma, la cobertura de les quals estigui garantida legalment o pressupostàriament, i es podran adoptar mesures necessàries per al compliment per substitució, a càrrec de la Diputació provincial.

Finalment, la Llei preveu la creació d'un Fons de Cooperació local dotat amb les subvencions de la Comunitat Autònoma per a despeses d'inversió en programes d'interès comú. La participació, en la seva gestió per part dels ens locals «afectats» (no s'entén la restricció), es determinarà reglamentàriament per la Junta de Govern.

ELISENDA MALARET

Lleis autonòmiques promulgades durant el període maig-agost de 1986

Andalusia

Llei 4/1986, de 5 de maig, del Patrimoni de la Comunitat autònoma d'Andalusia, BOJA 40, 9-5-86.

Llei 5/1986, de 5 de maig, de concessió de suplementes de crèdit i crèdits extraordinaris per a atendre els Programa Andalusia Jove, Pla de col·locació rural, Programa d'edificis administratius, Insuficiències en Gestió tributària i Programa d'Inversions per a la Reforma psiquiàtrica andalusa (IASAM). BOJA 40, 9-5-86.

Llei 6/1986, de 5 de maig, sobre determinació i revisió de tarifes i cànon en ports i instal·lacions portuàries de la Comunitat autònoma d'Andalusia, BOJA 41, 10-5-86.

Llei 7/1986, de 6 de maig, de reconeixement de les Comunitats andaluses assentades fora del territori andalús; BOJA 41, 10-5-86.

Llei 8/1986, de 6 de maig, del Servei Andalus de Salut, BOJA 41, 10-5-86.

Aragó

Llei 3/1986, de 4 de juny, de modificació parcial de les taxes per prestacions de serveis del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Muntanya per a 1986, BOA 56, 9-6-86.

Llei 4/1986, de 4 de juny, de la Hisenda de la Comunitat autònoma d'Aragó, BOA 56, 9-6-86; Cor. d'errades: BOA 104, 22-10-86.

Astúries

Llei 3/1986, de 15 de maig, per la qual es regula el procediment de creació de comarques al Principat d'Astúries, BOPA i P 125, 30-5-86.

Llei 4/1986, de 15 de maig, reguladora dels honors i distincions del Principat d'Astúries, BOPA i P 125, 30-5-86.

Llei 5/1986, de 23 de maig, per la qual es modifica la Llei 8/1983 de taxes sanitàries del Principat d'Astúries. BOPA i P 127, 2-6-86; Cor. d'errades: BOPA i P 177, 31-7-86.

Llei 6/1986, de 31 de maig, de règim econòmic i pressupostari del Principat d'Astúries. BOPA i P 138, 14-6-86.

Canàries

Llei 4/1986, de 25 de juny, d'Entitats canàries a l'exterior i del Consell Canari d'Entitats a l'exterior, BOCA 76, 30-6-86.

Llei 5/1986, de 28 de juliol, de l'Impost Especial de la Comunitat autònoma de Canàries sobre combustibles derivats del petroli, BOCA 90, 1-8-86.

Llei 6/1986, de 28 de juliol, del Pla Universitari Regional de Canàries, BOCA 91, 4-8-86.

Cantàbria

Llei 3/1986, de 28 de maig, de Pressupostos Generals de la Diputació regional de Cantàbria per a 1986. BOC extraordinari 28-5-86.

Castella-La Manxa

—

Castella i Lleó

Llei 5/1986, de 30 de maig, de comunitats castellano-lleoneses assentades fora del territori de la Comunitat de Castella i Lleó. BOCL 62, 6-6-86.

Llei 6/1986, de 6 de juny, reguladora de les relacions entre la Comunitat de Castella i Lleó i les Entitats locals, BOCL 64, 11-6-86.

Extremadura

Llei 1/1986, de 2 de maig, sobre la Devesa d'Extremadura, BOAE 100, 29-4-86; DOE suplement al 40,

15-5-86, Cor. d'errades: DOE suplement al 41, 20-5-86.

Llei 2/1986, de 23 de maig, de la Funció pública d'Extremadura; DOE extra, 10-6-86.

Llei 3/1986, de 24 de maig, de l'Extremenyitat; DOE 53, 26-6-86.

Illes Balears

Llei 4/1986, de 7 de maig, de declaració de s'Albufera d'Es Grau com a àrea natural d'especial interès. B.O.C.A.I.B. Núm. 15, 20-5-86.

Llei 5/1986, de 6 de juny, de Pressupostos Generals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per a 1986. BOCAIB Núm. 18, extra 14-6-86.

Llei 6/1986, de 4 de juny, de modificació parcial de la Llei 2/1985, de 28 de març de 1985, del Consell de la Joventut de les Illes Balears. BOCAIB Núm. 19, 20-6-86.

La Rioja

—

Madrid

Llei 2/1986, de 5 de juny, de la Cultura Física i l'Esport de la Comunitat de Madrid, BOM 141, 16-6-86.

Llei 3/1986, de 12 de juny, d'Ajudes a la Premsa Local i Comarcal de la Comunitat de Madrid, BOM 149, 25-6-86.

Llei 4/1986, de 12 de juny, per la qual es modifica l'article 1.3 de la Llei 5/1985, de 16 de maig, de creació del Consorci Regional de Transports públics regulars de Madrid. BOM 149, 25-6-86.

Llei 5/1986, de 25 de juny, de Taxes de la Comunitat de Madrid, BOM 161, 9-7-86; Cor. d'errades BOM 240, 9-10-86.

Llei 6/1986, de 25 de juny, d'Iniciativa legislativa popular i dels Ajuntaments de la Comunitat de Madrid, BOM 161, 9-7-86.

Llei 7/1986, de 23 de juliol, del Patrimoni de la Comunitat de Madrid, BOM 179, 30-7-86; Cor. d'errades BOM 183, 4-8-86.

Llei 8/1986, de 23 de juliol, de l'Estatut del Diputat, BOM 179, 30-7-86; Cor. d'errades BOM 183, 4-8-86.

Múrcia

Llei 4/1986, de 15 de maig, sobre inspecció, sancions i procediment en matèria de turisme, BORM 133, 12-6-86.

Llei 5/1986, de 23 de maig, reguladora de la distribució de competències en matèria d'urbanisme entre els òrgans de la Comunitat autònoma de la regió de Múrcia, BORM 172, 23-5-86.

Llei 6/1986, de 24 de maig, de l'Institut de Foment de la regió de Múrcia, BORM 147, 28-6-86.

Llei 7/1986, de 17 de juliol, de concessió de crèdit extraordinari per a finançar el Pla Addicional al d'obres i serveis per a 1985. BORM 168, 23-7-86; Cor. d'errades BORM 217, 22-9-86.

Navarra

Llei foral 5/1986, de 12 de maig, per la qual s'estableixen mesures de cooperació econòmica a favor de la Mancomunitat d'Aigües de Montejurra, BON 61, 14/5/86.

Llei foral 6/1986, de 28 de maig, de Comunal. BON 69, 2-6-86; Cor. d'errades BON 74, 13-6-86.

Llei foral 7/1986, de 28 de maig, reguladora dels símbols de Navarra. BON 69, 2-6-86.

Llei foral 8/1986, d'1 de juliol, per la qual s'estableix el règim jurídic del personal que accedeix als llocs de treball del Servei Regional de Salut. BON 83, 4-7-86.

País Basc

Llei 6/1986, de 27 de maig, del Consell de la Joventut d'Euskadi-Euskadiko Gazteriaren Kontseilua. BOPV 113, 11-6-86.

Llei 7/1986, de 26 de juny, de Representació i Defensa en Judici de la Comunitat autònoma del País Basc. BOPV sèrie A, 23-1, 30-6-86; BOPV 143, 18-7-86.

Llei 8/1986, de 26 de juny, d'Iniciativa legislativa popular, BOPV 145, 21-7-86.

Llei 9/1986, de 26 de juny, de Permuta de terrenys entre la Comunitat autònoma d'Euskadi i l'Ajuntament de Viçòria-Gasteiz. BOPV 133, 5-7-86.

Decret legislatiu 1/1986, de 13 de maig, pel qual s'aprova el text refós dels drets professionals i passius del personal que va prestar els seus serveis a l'Administració autònoma del País basc. BOPV 101, 24-5-86; Cor. d'errades BOPV 130, 2-7-86.

País Valencià

Llei 1/1986, de 9 de maig, de la Generalitat Valenciana, per la qual es regula la tutela del Palmerar d'Elx. DOGV Núm. 376, 14-5-86;

Llei 2/1986, de 25 de juliol, de la Generalitat Valenciana, de Crèdit Extraordinari per a l'aprovació del Pressupost de

Despeses del Consell Valencià de Cultura, per a l'exercici de 1986. DOGV Núm. 410, 28-7-86.